

Franquès concertat

Órgan de la Federació Local de Sindicals i portantreu de la Comarca Alt Camp C. N. T.

Any III	PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Paquets des de 5 exemplars, a 25 cts. exemplar Número solt, 30 cts. - Trimestre, 350 pessetes	Valls, Dijous 10 de Novembre de 1938	REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Carrer de B. Durruti, 44	Número 113
---------	--	--------------------------------------	---	------------

El 7 de Novembre del 1936 és una data simbòlica per al nostre poble i per a tot el món, la significació pregonada de la qual ha recordat ara per a tothom el nostre Exèrcit amb la seva netíssima victòria del Segre

A la LLUM del 7 de NOVEMBRE i ara el Segre ALTRA VEGADA LA GROPADA

S'han complert dos anys des de la data memorable escrita a Madrid amb esplendors de sang i de foc pels combatents de la República espanyola.

I en el transcurs d'aquests dos anys, la transcendència de la gesta invicta del nostre Exèrcit en la defensa de Madrid, s'ha anat fent gran cada vegada més i cada vegada més els seus esplendors s'han enrobustit en el sentit de lluminositat històrica.

Madrid és certament un verdader símbol en aquest aspecte com ho ha estat abans i seguirà essent-ho segurament en cara en molts d'altres. Però en parlar de Madrid com ho fem ara, no parlem pas del Madrid típic, del Madrid local, del Madrid que molta gent vol veure encara en parlar de la capital d'Espanya, de la indiscutible capital d'Espanya i per tants anomenada, en aquests dos anys últims, capital del món. No. Nosaltres parlem ara del Madrid-símbol, del Madrid polític, espiritual, del Madrid ciutat-capital de la República espanyola, contra-valor de la verdadera democràcia mundial, que els feixistes pretengueren arrebasarnos ara fa dos anys i que les forces republicanes, les milícies antifeixistes, defensaren, duient al fracàs més sorollós als atacants, mantenint per a la República, inexpugnable i invicta, la seva autèntica capital.

I és en aquest aspecte que cal admirar, que cal comprendre precisament la significació de la defensa de Madrid, la verdadera transcendència de la seva salvació per obra i gràcia de l'heroisme, de l'abnegació, de la grandesa moral i humana, espiritual, en una paraula, dels seus magnífics defensors del 7 de Novembre de 1936, de totes aquelles setmanes de prova terrible, de tots els moments en que les forces auxiliàries han pres les assaltes amb més o menys esperances la muralla moral i de carn bastida pels nostres homes.

Hom preté enterbolir la clara realitat de la lògica, de la verdadera història, amb mixtifications més o menys mal intencionades o potser només errònies, amb visions de front estreta i concepcions indigentíssimes. Malgrat tot, la lluminositat i la transcendència autèntiques del fet en si, no perden pas la seva força ni la seva categoria.

El mes de Novembre del 1936 defensaren Madrid els combatents de la República, que eren combatents de tota Espanya, més a més dels generosos, dels heroics, dels exemplars internacionals. Fons magnífic en el qual s'enquadraven la gesta dels milicians que defensaven Madrid amb les armes, ho era tot el poble de Madrid, amb la seva moral altíssima, amb la seva grandiosa conducta.

Però igualment que a través del temps ha tingut la transcendència de saber ésser realment la capital d'Espanya molt més que un Madrid i sobretot que la fútesa de capital de Castella, també quan la defensa famosa de Madrid, ara fa dos anys, era la capital de la República que amb Madrid hom defensava, era la República precisament, molt per damunt de regionalismes, de separatismes, de diferentismes sempre d'essència purament reaccionària.

Es per això precisament que Madrid ha pogut merèixer que ploïes i veus autoritzades hagin dit de Madrid més de una vegada, en el transcurs d'aquests dos anys, que Madrid ha sabut convertir-se en indiscutible capital del món.

Vol dir això, però, que la significació esmentada del Madrid-símbol, que el seu sentit fonamentalment universalista, pot servir per a clemosar la petitesa d'altres gestes, d'altres autèntiques grandeses, com per exemple la plaça gloriosa de la defensa republicana a l'Ebre i al Segre?

Ni pensar-ho. El que vol dir és que es troben en absolut fora de lloc els que s'esforcen en posar en tot el seu esguard mesquí, en anomenar-ho tot amb el seu llenguatge tèrbol, orb i pobre.

Igualment que quan la defensa de Madrid, ara lluiten al front de l'Est i de l'Ebre, combatents de tota Espanya i fins fa poc internacionals, i no defensen Catalunya precisament sinó la República, i amb la República espanyola tot el que al món és verdadera democràcia, verdadera humanitat, contra tot el que s'anomena com s'anomena és essencialment antidemocràtic, antihumà i antinacional.

Fa pocs dies comentàvem el que l'Ebre ve representant per a Mussolini sobretot, amb els tres mesos i mig de resistència heroica contra totes les formidables pressions de les forces feixistes que han acumulat en aquell sector totes les seves possibilitats.

I heus ací que, trobant-se encara en plena puixança l'admiració que la gesta republicana de l'Ebre ha sabut despertar arreu del món, quan semblava que la necessitat de resistir en aquell indret havia de tenir allí acaparades totes les nostres energies, a més a més de la resistència i fins de l'avenç en alguns cassos, sostinguts a tots els fronts, un bon dia de Novembre del 1938, precisament el mateix dia 7 i a tall de commemoració del segon aniversari de la gran jornada de Madrid, els ciutadans principalment de l'Espanya republicana es troben, en agafar la premsa de bon dematí, també que encara li resten forces al nostre Exèrcit per a llençar-se a travessar el riu Segre per diverses bandes, alliberant d'un cop diversos pobles i fer una colla de presoners amb la corresponent agafada d'una quantitat considerable de material bèl·lic de totes menes.

Consti que nosaltres no pequem mai d'afectonats a llençar les campanes enlaire, sobretot massa apartosament ni massa aviat. Més aviat ens perdem pel contrari.

No es tracta tampoc de voler concedir massa transcendència al fet en si d'un avenç extensiu, com no el concedim a un retrocés la major part de les vegades. Tot això esdevé, en la majoria dels cassos, d'una transcendència molt relativa.

El vertaderament important és el que representa amb referència a les nostres possibilitats com a lluitadors, a la magnífica força bèl·lica que ve resultant el nostre Exèrcit.

I això és el que volíem venir a dir i el que ens interessava remarcar per damunt de tot, i potser avui exclusivament.

Això és el que té una indubtable importància, i el que pot tenir i tindrà sens dubte una gran transcendència, vulguin o no vulguin els interessats en un sentit o altre en la nostra guerra.

I aquesta transcendència, tinguem-ho ben entès, només a nosaltres pot ésser-nos favorable en tot moment i potser decisiva a no tardar molt.

Sembla estrany com van de depressa els aconteixements internacionals:

Ahí mateix rebia el món l'insult sarcàstic del pacte de Munic i masses extenses de ciutadans sobretot d'Europa, perduda tota noció de la dignitat humana, s'engrescaven amb una victòria pacifista que en deien ells i que només responia al seu instint de conservació en el sentit més irracional i, com a conseqüència, més egoista, de la paraula, i ja a hores d'ara totes les crestes han estat abaixades i totes les rialles s'han tornat maneres mústiques i esperances decebudes.

Realment, les congratulacions dels homes que a Munic feren el sacrifici de la seva dignitat i traïdonar la democràcia, i els seus adictes, han tingut poca durada. El realisme tantes vegades innòcat per governants com Chamberlain ve resultant als ulls de to'hom que hi sap veure clar, una realitat massa camuflada, una realitat absolutament falsa, com nascuda d'una imaginació excessivament pueril o d'un cervell que es creu orou maquiavèlic per a suposar a to'hom infant en el seu concepte més pejoratiu i per a enganuar-lo com a tal.

No. La pau no ha estat assegurada ni molt menys. La guerra crida, la guerra no fa més que unir preparant els moments propicis per a desencadenar-se, si és que encara podem creure que no ho està malgrat Espanya, Abissínia, Xina, Tecoslovàquia, etc., etc., o més que preparant-lo, millor esperant-lo.

Tot el que fan els homes d'Estat, avui responsables i actors capdals de la gran tragèdia internacional, no és més que pensar en la manera d'anar-se enquadrant per a un pervindre no precisament de pau, sinó de guerra, d'una guerra terrible, en la qual puguin dedicar-se el predomini universal un cop quedats cada vegada més cara a cara i més destruïts els grans imperis, sense la nosa dels petits països massa carregats de petits interessos i de triflques massa pacifistes.

I això és el que, de tornada de la falsa eufòria de setmanes enrera, veuen ara les masses populars ja de tot arreu. No solament no ha estat la pau assegurada, sinó que, l'únic que s'ha fet, ha estat donar a la guerra més possibilitats d'ésser més extensa, més desastrosa, de més durada i més horrorosa.

Les democràcies, les anomenades democràcies agafaren por. No preparades per a la guerra, caminant pels senderons d'un més o menys autèntic pacifisme, es deixaren passar el davant els totalitaris en quan a potències bel·licistes. I arribat el moment de la prova, es donaren compte que si bé era segur que guanyarien la guerra, segons els tècnics, no seria potser com calia ni com, una vegada encesa, elles voldrien.

Calla, doncs, armar-se. Donar temps a poder armar-se. És indubtable que els totalitaris ja no podien més i que per a entretenir-los calia fer-los concessions sobretot momentànies, entretenir-los. Posats en marxa, l'acceleració armamentística que poden prendre les democràcies és molt superior a les possibilitats dels totalitaris. No surt ara Anglaterra amb que pot construir-se 40 mil avions en un any? I es clar que podrà, si vol. El que per colònies que li donguin no podrà assolir Alemanya durant molt de temps.

I això és el que acaba de posar les coses altra vegada prop del roig viu. Per a les democràcies l'aventatge radica en passar temps, malgrat sigui necessari fer de moment algunes concessions als totalitaris per a entretenir-los. Per als totalitaris, per contra, l'indispensable és anar depressa, forçar els aconteixements. D'ací la seva impaciència, la seva nerviositat, el seu jugar-se a cara o creu a les poques hores allò que als ulls de to'hom era com una gran victòria per a ells. D'ací la gropada que veiem alçar-se més irada que mai en els horitzons internacionals. Que estiguin preparades les democràcies. O deixen d'armar-se com estan fent-ho, o els totalitaris faran el que calgui per a evitar-ho, fins el que potser, sincerament, no havien arribat a pensar en fer encara.

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

El cinematógrafo en la medicina

El Dr. Gesell observa el desarrollo de la mente en los niños como si se tratara de un fenómeno de laboratorio. Pero las observaciones aisladas las relaciona con las evidencias que le brindan semana por semana, mes por mes, las cámaras sonoras que ha utilizado de una manera especial y novedosa.

En el mismo piso que está el laboratorio de su clínica, tiene instalada una celda en forma de cúpula de observatorio astronómico, hecha de gasa y sostenida por un armazón de metal. El interior de la celda es alumbrado «a giorno» mediante focos especiales. Dentro de ella hay una cantidad de objetos comunes en los juegos de niños: pelotas, pequeños cubos, etc. Cada cuatro semanas durante el primer año de vida coloca a los niños dentro de la celda.

Dos cámaras cinematográficas sonoras colocadas en el exterior van registrando cada movimiento que hace cada criatura, desde diferentes ángulos. Los observadores — invisibles para el niño — van tomando nota de todo ello. En forma similar, una vez cada cua-

El desarrollo mental comienza en el nacimiento y exige un estudio cuidadoso

por GOVE HAMBIDGE

II y último

tro semanas, se toman películas del mismo niño en la casa de sus padres, dentro de su ambiente habitual. Así Gesell y sus colaboradores han seguido el desarrollo mental de más de 100 niños, haciendo observaciones valiosísimas y confeccionando historias clínicas de más de mil casos sometidos a su estudio. De esto ha podido establecer lo que llama «proceso normal de crecimiento» físico y mental. Un niño de 8 semanas, que no presta atención a los cubos que están ante él, a las 12 semanas los mira ya ocasionalmente. A las 16 semanas se interesa por ellos. A las 20 semanas los toca con sus manos. A las 24 semanas los toma con sus palmas. Cuando tiene 40 semanas, los toma con la punta de los dedos, palpándolos. A los 18 meses ya puede apilar los tres cubos formando

una torre. Y a los tres años tiene el juicio necesario para colocar los tres cubos en forma que el del medio forme un puente entre los otros dos.

De estos detalles emergen importantes conclusiones para los padres. ¿Para qué tratar de acelerar el desarrollo natural del niño? El tiempo actúa y el crecimiento lo lleva a hacer con toda naturalidad lo que sus padres esperan impacientemente que hagan antes del tiempo. Es necesario dejar que el crecimiento prevalezca por sí mismo, y eso, no sólo en lo referente al juego de los cubos. El manipulco de éstos es un símbolo de miles de detalles en la vida del niño.

El Dr. Gesell ha hecho, entre otras cosas, la siguiente experiencia con dos niños mellizos idénticos. A uno le enseñó a trepar por

una escalinata antes del tiempo en que pudiera hacerlo con naturalidad, y al otro lo dejó para que por sí mismo lo llegara a hacer. El mellizo sin entrenar, trepó fácilmente cuando le llegó el momento de su desarrollo. No había, pues, ventaja alguna en el esfuerzo artificial. Por otra parte, existe peligro en forzar las condiciones naturales, pues puede desarrollar un sentido profundo de inferioridad. Un niño cuyo desarrollo no le permite aún, por sí mismo, apilar los cubos, no puede estar listo para hacer puentes.

En los «films» tomados en la clínica del Dr. Gesell, hay, por cierto, detalles de mayor importancia que éstos. Además, sólo son un aspecto del trabajo que allí se realiza.

Hay que mejorar la humanidad

Es asombrosa, opina el Dr. Gesell, la cantidad de deficiencias que sufre la niñez por culpa de los padres. Para remediarlas ideó un procedimiento especial que permite a los padres observar a sus niños sin ser vistos, mientras juegan con otros, mientras comen, etc. Pueden así ver la suavidad con que son manejados por parte de los expertos y sacar normas para su propia conducta hacia ellos. A veces una sola observación instruye a los padres haciéndoles ver que el mal está en ellos mismos y no en el niño.

El Dr. Gesell no asigna excesiva importancia a sus experiencias, reconociendo que ellas son solamente el comienzo de una mayor comprensión de los males que afligen a millones de pequeños. Los tratamientos preventivos, el descubrimiento de precocidades innatas, aptitudes y tendencias, son la primera faz del problema.

Sus experiencias son el comienzo de una nueva interpretación que se debe dar al crecimiento, y de la mejor comprensión de los problemas de conducta de los hombres, muchos de los cuales nacen en la primera infancia.

«El café especial»

Karl llena la cafetera. Yo destornillo la tapa del pico de gas. Sale una llama pequeña. No es muy cómodo mantener encima de ella la cafetera. La manija se calienta al rojo. Nos turnamos para sostenerla. Cuando ha terminado la operación, los dos estamos transpirando, pero el café es bueno. Me apresuro a cerrar de nuevo el pico. Es preciso que veamos claro y, además, si la portera descubriera nuestra treta, nos veríamos en apuros.

—¿Y Werner? — dice Karl.

—¿Por qué no? Lo encontré en la calle esta mañana. Tenía su cara de Cristo. Cuando pone esa expresión quiere decir que no ha comido desde hace tres días.

Karl atraviesa el corredor para ir a buscar a Werner. Werner es uno de nuestros amigos. Es un artista. Hace los retratos de las gentes que ve en el parque. A todos les hace cara de muertos de hambre. No tiene más suerte en la venta de sus retratos que Karl con sus historias. Son buenos retratos, pero nadie los quiere. Creo que debe ser a causa de ese aspecto de hambriento que da a sus modelos. Hasta ese gordo millonario que pintó con su perro pekínés tenía una mirada familiar. Creo que si Werner pudiera evitar de dar a las gentes esa mirada hambrienta, podría comprarse bifés más a menudo y tener un aspecto menos lastimero. Karl y Werner dicen que desde el punto de vista del arte eso sería un sacrilegio. Yo no comprendo ese género de conversación.

Karl vuelve y detrás de sus talones aparece Werner con su tez pálida y sus ojos que brillan como

trozos de carbón en sus órbitas hundidas. Pero los ojos se le agrandan cuando descubre lo que hay sobre la mesa. Se relame. No debíamos haber puesto todo eso a la vez en la mesa. No es bueno para él recibir semejante choque. Eso podría matarlo. La obra de Werner no será nunca tan hermosa como este cuadro.

No hay sino una tacita de café, pero están también el tazón y el vaso. Lleno la tacita para Karl, se sienta en el borde de la cama, Werner se instala a su lado y yo me siento en el suelo como los sastres. Empezamos por hacer circular los buñuelos. Uno para cada uno. Cuando terminamos, hay una segunda vuelta. Cada vez, Werner termina mucho antes que nosotros. Se relame los labios y tiene los ojos clavados en la mesa. No los aparta sino para mirar la única cosa que cuelga de la pared: un letrero que dice: «Toda persona que robe las colchas de este cuarto será perseguida».

—¿Quién te dio esto? — pregunta Karl. — ¿El panadero?

—La hija del panadero.

—¿Es linda? Debe serlo. Solo una belleza perfecta tiene derecho a tocar masitas como éstas.

—No está mal. Muy linda, en efecto, pero bella, no lo creo.

NARRACIONES AL DESNUDO

UN VERDADERO FESTIN...

por TOM KROMER

II

—Cásate — dice Karl. — Cásate con ella y tráela aquí para que venga a vivir con nosotros, ella y sus magníficos buñuelos.

—¿Quién sabe! — digo yo.

—¿Qué dirías tú? — continúa Karl dirigiéndose a Werner. — ¿Te gustaría tener a la encantadora hija del panadero para servirte de inspiración y a sus buñuelos para ayudarte a vivir?

Werner no responde. Continúa con los ojos clavados en los buñuelos colocados sobre la mesa. Antes de estar completamente satisfechos cortamos la torta. Queremos tener todavía un poco de hambre para comer esa torta porque es un verdadero manjar. No ocurre a menudo encontrarse con semejante bocado.

Un panadero con buen corazón y magnífica figura

Ese panadero es un buen tipo. Tiene el corazón bien colocado. No tiene gran parecido con la linda muchacha que he descrito a Karl y a Werner. Tiene un bigote hirsuto y sopla por la nariz cuando respira. Si tiene una hija bonita, jamás la he visto. Si dije que era ella la que me dio la torta, fué para asombrar un poco a Karl y Werner.

Al terminar nos aflojamos los cinturones. Estamos llenos hasta el borde. Ha desaparecido la mirada acososa de los ojos de Werner. Y hasta ha sonreído una o dos veces entre dos bocados.

—Un día terminará todo esto —

dice Karl. — Un día comeremos hasta saciar nuestra hambre. Habrá para todo el mundo. Un día tendremos nuestra parte.

—¿La revolución? — pregunta Werner.

Es la primera palabra que pronuncia desde que entró al cuarto.

—La revolución — dice Karl — todavía no. No hay jefe. Pero un día las masas tendrán un jefe que se levantará para conducir las.

—Tienes razón — respondió Werner. — Algún día habrá bastante para todo el mundo.

Me acerco a la ventana para mirar hacia fuera. Ha comenzado a llover. La lluvia golpea y salta contra los vidrios. Abajo la calle brilla y relampaguea en la obscuridad. Un desocupado se agazapa bajo un alero. Está empapado y andrajoso.

Se arrima lo más que puede contra la casa, pero no consigue evitar la lluvia. Yo lo sé. Es una noche miserable y ese hombre es miserable también. Lo imagino recorriendo las calles bajo la lluvia. Pasa por delante de las casas y desde la calle mira al interior por las ventanas. Ve las gentes que viven en esas casas. Están sentadas al lado del fuego. Están al calor y bien secos. El está helado y empapado. Leen lo que se dice de él en los periódicos. No saben que se trata de él, pero es él de todos modos.

—Veo en el diario — dicen ellos — que se ha inaugurado un nuevo comedor popular en la calle Diez. Los tiempos son duros. ¡Lástima que los tiempos sean tan difíciles!

Dan vuelta a la página. El desocupado, bajo la lluvia, ya se ha olvidado. Pero el desocupado bajo la lluvia no puede olvidar. El agua que corre por sus harapos no se lo permite. Pasan cosas curiosas en el parque, y en la calle también.

Me estiro en el suelo, cerca de la ventana y cierro los ojos.

ATENEEO LIBERTARIO

Miércoles, día 9 de noviembre: a las 9 noche
LA PEDAGOGIA MODERNA

Base del proceso evolutivo humano

a cargo del compañero

M. HERNÁNDEZ

Se invita a controversia

NOTICIARI LOCAL

La nostra ciutat ja ha rebut el baptisme de foc. La grapa criminal de l'aviació facciosa s'ha deixat sentir, sortosament d'una forma relativament lleu, damunt la nostra ciutat.

Cal, però, esperar noves escames. La barbàrie facciosa no pot acontentar-se amb els ferits lleus. Li cal fer morts, moltes morts entre els essers ignoscents, per tal de satisfer els seus instints sàdics.

Per tant, és precis que les autoritats competents, juntament amb la resta dels ciutadans val·lencs de bona voluntat, activin amb tota rapidesa un pla de refugis subterranis capaç d'encabir-hi tota la població val·lenc.

El nostre poble es presta topogràficament a construir-los amb molta facilitat. Només manca donar-hi una enbranzida. I estem segurs que els nostres conciutadans, ara que ja han començat a veure els efectes de la metralla, acudirán com un sol home a la construcció dels sis refugis que com a mínim necessita la nostra ciutat.

Ciutadans val·lencs, cal construir refugis al Portal Nou, Plaça del Carme, Sant Francesc, Pati, Font de la Manxa i Plaça del Biat, si volem tenir seguretat en els possibles atacs facciosos a la nostra ciutat.

Es troba entre nosaltres, amb vuit dies de permís, el company Josep Isern Agustenc, el qual des dels primers dies del moviment, que ve ocupant el seu lloc de combatent contra el feixisme.

Durant els breus moments que hem pogut parlar amb ell, hem pogut comprovar que segueix servint, amb més força que mai, aquell optimisme que li ha estat sempre característic.

Desitgem a l'amic Isern una bona estada entre la seva família i tots nosaltres.

Amb un mes de permís i convalescent d'unes ferides rebudes lluitant al front de l'Ebre, es troba entre nosaltres el company Joan Pàmies Giró, qui, com sap tothom, compta amb moltes simpaties entre nosaltres.

No cal dir com li desitgem un ràpid i absolut guariment de les seves ferides, ensems que una temporada de benestar al si de la seva llar i prop dels seus amics i companys.

Amb uns dies de permís, es troba entre nosaltres l'amic Josep Sanjoan Güell, actiu militant de les Joventuts Socialistes Unificades i fill del nostre bon amic i company Joan Sanjoan, actiu militant del Sindicat de la Construcció C. N. T.

Desitgem que gaudeixi d'un

bon estar entre els seus familiars i companys, aquests dies mercedíssims de permís que li han estat concedits.

Nota de la O. R. S.

Hem rebut lletra dels companys següents: Antoni Sureda, Josep Huguet, Josep Gomis, Josep López Munt, Josep Gomis, Josep Cervelló Rodon, Joan Bo-vé, Josep Ciurana, Joan Busquets i Joan Mercader.

Per la nostra banda, hem tramès lletra als companys següents: Enric García, Joan Busquets, Josep Cervelló Rodon, Enric Llop, Daniel Claravalls, Joan Bo-vé, Francesc Güell Aubareda i Josep Avellà.

Ensems comuniquem que cada setmana enviem Acció Sindical a tots els companys mobilitzats, l'adreça dels quals posseïm.

Cas de no rebre'l o d'observar alguna irregularitat capaç d'esmena, els preguem que ens ho indiquin, per tal de procedir a fer els possibles per a que rebin amb seguretat i amb el màxim possible de rapidesa el nostre setmanari.

Han estat alliberats de la condemna que pesava damunt d'ells i que els tenia sotmesos al rigor d'un batalló disciplinari, els companys Joan Robusté Calbet i Jaume Comas Calbet.

Esperem que molt aviat podrà gaudir de la mateixa sort el company Joan Mercadé, qui segueix encara també en un batalló disciplinari, en espera que li sigui aplicat el decret d'amnistia de mesos enrera i fregurós de poder-se consagrar amb tots els seus esforços, com sempre, a la causa antifeixista, des dels àmbits de la llibertat.

Es troba ja gairebé restablert de la malaltia que ha sofert la nostra jove companya Hortènsia Torres Cuadrado, ço que celebrem en gran manera.

Esperem que l'esmentat restabliment sigui absolut ben aviat i que així mateix es reincorporarà al seu lloc de treball a les Oficines de la Comissió Especial per a l'Administració de la Propietat Urbana de la nostra ciutat, on presta els seus serveis.

La Conselleria d'Economia de la Generalitat de Catalunya ha ofert a l'Ajuntament de la nostra ciutat un menjador infantil, en el qual podran encabir-s'hi 600 infants val·lencs.

Manca no més trobar l'estatge amb condicions adequades indispensables per a procedir a la instal·lació ràpida de l'esmentat menjador.

Ha estat posat en llibertat el nostre estimat company Josep Massoni, activíssim militant llibertari.

Hem experimentat, amb aquest motiu, una gran satisfacció, augmentada encara amb la d'estrenyar la mà d'aquest bon i estimat amic.

Romandrà al costat dels seus els pocs dies que li resten per a fer-ho fins a l'hora de la seva incorporació al nostre Exèrcit, la qual tindrà lloc molt aviat.

Li desitgem que passi aquests dies de repòs ben satisfactoriament.

Ha marxat a reincorporar-se a la seva unitat el nostre amic i company Joan Palau Estrada, després d'haver romàs entre nosaltres els vuit dies de permís que li foren concedits.

S'ha separat de la seva família i dels seus companys amb el seu optimisme habitual, seguríssim de la victòria antifeixista, disposat a seguir compartint amb els seus germans combatents l'eforç magnífic que ha d'acabar amb els nostres enemics.

Salut i sort, amic Palau, i que puguem veure'ns molt aviat a tots de nou entre nosaltres, ja amb la victòria definitiva.

Quan el darrer bombardeig, fou greument ferit Rafael Puig.

No cal dir com desitgem el seu ràpid guariment, amb l'esperança que així serà.

El nostre company Joan Busquets Queral, combatent a l'Exèrcit, de l'Est, ha estat nomenat Milicià de la Cultura dins la unitat a que pertany.

Felicitem sincerament el company Busquets pel nomenament de què ha estat objecte, tant pel que representa de just reconeixement d'una de les seves més cares afecions com per que no dubtem que es lliurarà a la seva missió amb la seva voluntat característica i gaudirà d'allò més exercint-la.

Ha estat presentada i acceptada pel nostre Ajuntament la dimissió dels consellers Joan Cendra i Siscart i Josep Montserrat i Vilà, del Radi Local del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Han estat ensems nomenats per a substituir-los i han pres ja possessió dels seus càrrecs, els ciutadans Pere Martorell Esplugas i Vicens Manero Chiva, del mateix organisme polític.

Desitgem als nous Consellers força d'encert en la seva comesa.

Amb dos dies de descans en qualitat de convalescència, ja gairebé guarit de les ferides que rebé recentment lluitant contra els invasors, es troba a la nostra ciutat el volgut company Salvador Royo, militant del Sindicat del Ram de la Pell adherit a la nostra

Federació Local de Sindicats de la C. N. T.

Ensems que el més absolut i ràpid restabliment, desitgem a l'amic Royo un bon estar, ja que tant breu, al costat dels seus familiars i nostre, i millor sort en l'avenir.

Imp. Castella. Telf. 186. VALLS

COL·LECTIVITAT TRANSPORTS MECANICS

C. N. T.

A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus
Lleida

Tarragona
Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos a la Plaça de la Llibertat n.º 6, VALLS.

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS.

fa arribant a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de plantè dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14, 1.º pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE
FUSTERIA
MECANICA I
EBENISTERIA

Estudis de projectes
i pressupostos de
tota mena d'obres en
general.

Construcció de carrosseries, taüts i neveres

Despatx i Tallers:

General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldrich)

VALLS

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS

C. N. T.

TRACCIO SANG

A. I. T.

VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.

Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

ACCIO SINDICAL

Molts han estat, precisament de fora d'Espanya, els qui han donat al nostre Madrid el títol de capital del món. Però és precis cridar ben alt que ho és del món de la llibertat. Existeix aquest món? Això és el que cal que tothom respongui i que pugui fer-ho afirmativament.

Als amics d'ACCIO SINDICAL

Dues paraules a propòsit del desenvolupament del nostre setmanari

Ja fa temps que vollem adreçar-nos als nostres amics per a dar-los compte de la forma en que ve desenvolupant-se l'existència d'Acció SINDICAL, convençuts que més a més d'ésser un molt llegítim desig nostre era també un deure que teniem vers els nostres col·laboradors en tots els terrenys.

Vulguérem, però, tota vegada que les coses anaven relativament bé, esperar el moment en que podríem ofrenar als nostres amics ensem que una idea de la nostra orientació, un balanç demostratiu de resultats. Aquest moment ha arribat ja i anem a complir amb el nostre deure tot satisfent aquell desig vivíssim d'explicació que des de fa temps, com hem dit abans, venim sentint.

Acció SINDICAL havia arribat a un punt de dificultats que gairebé donàvem per absolutament insuperables fa uns sis mesos, amb motiu de l'escassetat i preu caríssim del paper per una banda i per una altra la manca cada vegada més pronunciada de companys a la reraguarda, amb la corresponent minva de possibilitats de la nostra organització com de totes les altres.

El problema es plantejava en termes tan greus, que més que tota altra solució, com reduir el tamany del periòdic a una sola fulla, sortir no més una vegada o dues al més o substituir-lo per manifestos circumstancials, guanyava terreny cada vegada més, la de la supressió total i senzilla del nostre setmanari, mentre duressin les presents circumstàncies, ressolució que, naturalment, la propugnàvem amb la pena que és de suposar.

Però es perdien amb el periòdic a la ratlla de 90 pessetes cada setmana i en dúiem ja més de tres mil de déficit, el qual no vèiem la manera, ara per ara, de superar ni tan solament de fer que, almenys, no es fes més gran, partint del principi, naturalment, de seguir publicant el nostre portaveu.

Amb tot, raons importantíssimes ens aferraren a la idea, ben contrària a la preconitzada per nosaltres mateixos fins en aquell moment, de procurar per tots els mitjans evitar el déficit en endavant i fer que el setmanari seguis publicant-se normalment. La capdal de les raons al·ludides radicava en els companys que lluny de nosaltres sofreixen i cauen en defensa de la llibertat. Per ells i en ells clavat el nostre pensament, fou que decidírem salvar la vida d'Acció SINDICAL costés el que costés.

I ens llençàrem a l'empresa. Com siga que com més exemplars es tiraven, més diners es perdien en cada número, el primer que decidírem tant per estalviar paper com per evitar despeses en tots els ordres, fou la reducció del tiratge al mínim indispensable d'exemplars.

Acte seguit, procedírem a procurar el periòdic una forma d'ingressos, el més normal possible, que garantís la no producció de déficit, que era el que més ens preocupava, començant per un augment prudencial del preu de venda d'Acció SINDICAL.

Com hom pot veure en la llista d'aportacions que publiquem, el nostre propòsit ja no podia aspirar a un èxit més falaguer.

Poques setmanes després d'iniciada la que podem dir-ne nova era del nostre setmanari, puguérem adquirir paper per a uns set o vuit mesos, i no fa molt vàrem adquirir-ne per a més d'un any més. Es a dir, que comptem ara amb paper per a més d'un any i mig.

Per a donar una idea concreta el més breu possible del balanç del primer semestre de la nova era abans esmentada (des del primer de Maig al darrer d'Octubre del 1938) expensem les següents xifres:

INGRESSOS:

Anuncis	144'00 pessetes
Suscripcions i venda pública	644'35 »
Sindicats, Col·lectivitats, etc.	1.187'65 »
Donatius	2.775'50 »
Total	4.751'50 »

DESPESES:

Imprempta Castells	3.667'00 pessetes
Primera compra paper	1.050'00 »
Transport paper anterior	8'00 »
Segona compra paper	2.750'00 »
Transport paper anterior	25'00 »
Total	7.500'00 »

Oficina de Relaciones y Solidaridad

NOTA ADMINISTRATIVA

Recibimos del compañero Baltasar Villaluenga, una vez 200 pesetas y otra 100 pesetas, y del compañero Pedro Figuerola 50 pesetas.

El primer envío, de 200 ptas., hecho por Villaluenga, lo destinamos integro a esta Oficina. El segundo, de 100 ptas., del mismo compañero, las distribuimos así: 35 ptas. para ACCIO SINDICAL, 35 para «Mujeres Libres» y 30 para S. I. A.

A las 50 ptas. recibidas del compañero Figuerola les dimos la siguiente distribución: 7'50 ptas. para sellos confederales que nos pedía y le remitimos; 22'50 para ACCIO SINDICAL, 10 para S. I. A. y 10 para esta Oficina, la cual, pues se ha beneficiado de los siguientes ingresos:

De Baltasar Villaluenga 200'00 pts.
« Pedro Figuerola 10'00 «

Total 210'00 pts.

De dichos ingresos hemos gastado:

En la Reparación de la máquina de escribir, 95'00 pts.
En la compra de sobres para cartas, 25'00 «
En la compra de sellos 75'00 «
En papel de copiar 10'00 «

Total 205'00 pts.

Quedan, por lo tanto, 5 ptas. en nuestro poder.

Lo que publicamos para que lo conozcan sobre todo los compañeros Villaluenga y Figuerola al propio tiempo que les transmitimos nuestro más profundo reconocimiento.

Segons les dades anteriors resta, doncs, un déficit aparent de 2.748'50 pessetes; però que, en efectiu, es converteix en superàvit, com ara veurem: el paper que tenim ara en poder nostre val unes tres mil pessetes, més aviat més que menys. Deixant-ho, en xifres rodones, a 3.000 pessetes, resulta un superàvit de 201'50 pessetes, el qual queda augmentat en unes 700 pessetes de cobrament segur, en rebuts ara en poder del recaudador i corresponents al trimestre que acabà el 31 d'Octubre, és a dir de números ja vençuts. Ve a resultar, doncs, un superàvit de 951'50 pessetes.

Encara més: durant aquest semestre s'han cobrat en net 546'30 pessetes corresponents als trimestres anteriors i que s'han destinat a compte del déficit anterior abans esmentat.

Ara bé: en realitat hem tancat el semestre Maig-Octubre del 1938 amb el superàvit assenyalat. Però com que si certament tenim 3.000 pessetes en paper, en devem, com hem vist, 2.748'50 encara de les que ens foren prestades per a comprar-lo, caldria veure si d'una manera o d'una altra, ensem que anem sostenint la marxa iniciada evitant en absolut tota mena de déficit, puguéssim posar al costat de les susdites 700 pessetes en via de segur cobrament, les que puguéssim, per a fer que la major part possible del que devem de l'avenç rebut per a la compra de paper, es convertís de passiu en actiu, i com a conseqüència en líquid a favor nostre.

Pel demés, tots plegats tenim la paraula, i estem segurs que de la mateixa manera que hem arribat on som, arribarem on ens proposem i on calgui arribar.

I amb referència a l'orientació tècnica i de contingut ideal del periòdic, ací el teniu de dijous en dijous i és l'obra mateixa la que en tot cas us ha de parlar tant per nosaltres com per tots els que hi col·laborem.

Per la nostra banda, mercès a tots, i us prometem anar seguint pel mateix camí i amb el mateix esforç, cada vegada, si ens és possible, més superats.

I pel que respecta a tots plegats, estem segurs que no han de mancar-nos ni un instant ni l'entusiasme ni l'esforç que ens han permès anar avant fins avui amb el nostre setmanari, que és de tots, puix que és indubtable que a tots es deu i a tots es consagra.

LA REDACCIÓ I L'ADMINISTRACIÓ.

Valls, novembre del 1938.

Llista de donatius rebuts a profit d'ACCIO SINDICAL durant el semestre Maig-Octubre del 1938

	Pessetes
J. Torres Tribó, 21 setmanes a 50 pessetes cada setmana	1.050'00
Pedro Delgado	5'00
Francisco Ferrer	5'00
Balbino Montila	10'00
Florentín Calvo	10'00
Domingo Rojas	10'00
Manuel Galindo	10'00
Fernando Vivanco	5'00
Virginio Garcia	5'00
Pedro Alegre	10'00
Francisco Navarro	10'00
José Granell	25'00
Benito Blasco	10'00
Mariano Hernández	5'00
Bernardino García	10'00
Melchor Montero	5'00
Domingo Borrás	5'00
Pedro Avellá	5'00
Antonio Granell	5'00
Compañeros X X	100'00
Francisco Magriñá y José Ciurana	150'00
Francisco Ollé	25'00
Compañeros X. X.	50'00
Antonio Borrás Roig	25'00
Miguel Trilla	50'00
Pablo Figueras	20'00
Pedro Roig	25'00
José Huguet	25'00
Francisco Compte	10'00
José Avellá Rodón	100'00
Luis Bonifás Gotarda	50'00
José Dalmau, de Puigpelat	8'00
Benigno Figueras, La Masó	5'00
José Gomis, idem.	15'00
Pablo Solé, idem.	5'00
Joaquín Borrás, idem.	5'00
Salvador Turrell, idem.	10'00
Jaime Balsells, Vallmoll	20'00
Antonio Porta, idem.	10'00
Angel Juanpera, idem.	5'00
Salvador Carbonell	150'00
Cooperativa Gastronómica	250'00
José Ciurana	100'00
Daniel Martí	50'00
Miguel Trilla	100'00
Pedro Figuerola	22'50
Francisco Ollé, Vallmoll	25'00
Juan Piñas Mercadé	100'00
Trobades per un company	10'00
Baltasar Villaluenga	35'00
Col·lectivitat Agrícola, Cabra	20'00

Total 2.775'50